

Jeg ved godt, at fru Mimi Jakobsen utvivlsomt har ret i, at det vil vække irritation, hvis man fra dansk side nu kom og sagde: Vi vil have en genåbning af Dagsorden 2000. Jeg ved godt, at det vil være en sur tjans, vi sendte ministeren ud på.

Og det er altså ikke for at genere ministeren, at vi har foreslået, han skulle gøre det. Men det er, fordi ministeren ellers på et senere tidspunkt vil komme til at fortryde, at han ikke gjorde det, mens tid var. Så hvis ministeren har opfattet det sådan, at det var for at genere ham, så er det i hvert fald forkert opfattet. Det var snarere for at hjælpe ham og støtte ham i en meget vanskelig opgave, for jeg erkender blankt, at det er vanskeligt. Men man bliver jo nødt til på et eller andet tidspunkt at diskutere det her. Vi vil blive ved fra Enhedslistens side at presse på over for regeringen angående det her spørgsmål.

Sandhedens time kommer jo, om ikke andet når man skal til at stille de østeuropæiske lande over for urimelige og uantagelige optagelsesbetingelser, som jo kan medføre, at en regering i f.eks. Polen ikke vil kunne gå til den polske befolkning og anbefale en ansøgning om optagelse.

Vel, det kan også være, at det er bedre for Polen ikke at være medlem af EU, men i stedet for have en aftale med EU om samarbejde på de punkter, EU vil gå med til. Det kan da godt være. Men det har jo ikke været regeringens ambition.

Jeg synes, situationen er alvorlig, og længere når vi ikke i denne her sag i dag, men vi vil i hvert fald blive ved med at følge den.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):
Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Europaudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 104:

Forslag til folketingsbeslutning om uafhængig dansk udenrigspolitik.

Af Keld Albrechtsen (EL) og Søren Søndergaard (EL).

(Fremsat 22/2 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Det er jo nu det fjerde beslutningsforslag fra Enhedslisten, vi behandler i dag. De tre andre har ikke været gode. Det sidste her er en bundskrabber.

Jeg synes, det er lidt træls, at vi skal bruge meget tid på at beskæftige os med, hvad jeg betragter som et studiekredsarbejde af relativt ringe kvalitet som dette beslutningsforslag.

Sandheden er jo, at Danmark fører en meget aktiv udenrigspolitik. Vi gør det inden for rammerne af de organisationer, vi er medlemmer af. Det gør vi i FN i alle måder, inklusive vores bistandspolitik. Det gør vi på menneskerettighedsområdet. Det gør vi inden for EU. Det gør vi med hensyn til fredsbevaring. Det gør vi inden for NATO. Det gør vi inden for OSCE, WTO, Østersørådet, hvor der skal være topmøde i Danmark her i løbet af den næste uges tid. En meget høj aktivitet, som heldigvis – det er det glædelige – har meget bred tilslutning fra de politiske partier her i Folketingssalen.

Jeg ved godt, at hr. Keld Albrechtsen ikke bryder sig om hverken vores medlemskab af NATO eller EU eller WTO. Hvis det stod til ham, skulle vores aktivitet vel i virkeligheden bestå i, at vi skulle melde os ud af disse organisationer. Det er der jo ikke noget ondt i.

Men det skal ikke trække fra billedet i dag, at Danmark fører en meget aktiv indsats i de organisationer, vi er medlem af, og som jo er det nye træk i verdensudviklingen, og som er det træk, der gør, at små lande har fået en betydelig større mulighed for at påvirke deres egen skæbne, end vi havde tidligere.

Foruden det aktive arbejde i disse organisationer, og flere kunne nævnes, kommer det store bilaterale, tidlige samarbejde med jo bogstavelig talt alverdens lande. Et samarbejde,

som ikke bliver mindre, selv om det multi-laterale arbejde bliver større.

Jeg må sige, at alt taget i betragtning finder jeg ikke, at forslaget her er et særlig seriøst grundlag for en diskussion om vores udenrigspolitik. Regeringen kan selvfølgelig ikke støtte forslaget.

Jeppe Kofod (S):

Først og fremmest vil jeg gerne sige, at selve begrebet en uafhængig udenrigspolitik virker lidt paradoksalt – en uafhængig udenrigspolitik, som Enhedslisten med det her beslutningsforslag foreslår, at Danmark skal føre.

Det er en kendt sag, at alle lande har indbyrdes relationer og samarbejder med hinanden, og det synes jeg rent faktisk, vi skulle glæde os over snarere end at begræde det, som man godt kunne få opfattelsen af at Enhedslisten med dette forslag gør.

Vi synes rent faktisk i Socialdemokratiet, at den danske regering fører en meget flot og aktiv udenrigspolitik, der afspejler, at den kolde krig er slut, og at kold krig i høj grad er blevet afløst af varmt venskab. For et land med en begrænset størrelse som Danmark er det afgørende, at vi søger aktiv indflydelse i internationale organisationer og samarbejdsfora for derved at præge beslutningerne i den retning, vi ønsker. Det gør vi eksempelvis i EU, FN, OSCE, osv.

Et godt eksempel er, at vi meget stærkt har præget EU-samarbejdet gennem de senere år bl.a. i forhold til udvidelsen af EU med de øst- og centraleuropæiske lande, der vel er det største freds- og stabilitetsprojekt i Europas historie. Efter bl.a. dansk indsats blev alle ansøgerlande ved EU-topmødet i Helsingfors i december 1999 stillet i samme række i forhold til optagelse i EU, og dermed er vi godt på vej til at skabe et helt og ikke delt Europa.

Et andet eksempel er Amsterdamtraktaten, hvor Petersberg-opgaverne, det vil sige opgaver rækkende fra forebyggelse af konflikter til fredsskabende aktioner, er skrevet ind. Ikke mindst krisen på Balkan har jo netop gjort det klart, at EU skal blive bedre til både at forebygge og løse kriser i nærområdet. Derfor er der brug for en stærkere fælles udenrigs- og sikkerhedspolitisk dimension i EU-samarbejdet.

Der er heller ingen tvivl om, at perspektivet om medlemskab af EU for de øst- og centraleuropæiske lande, balkanlandene osv., medvirker til at skabe stabilitet i Europa. Jeg synes, at

det står helt klart, når man tænker på de mange begivenheder, som nemt kunne have ført til en krise, men som ikke gjorde det. Nogle eksempler er jo delingen af Tjekkoslovakiet, indførelse af en ny statsborgerskabslov i Letland, som stillede de russiske statsborgere langt bedre end tidligere, mindretalsproblemer i Centraleuropa osv., osv.

I den sammenhæng bør man også huske på, at Danmark ligger helt i top i forhold til at yde et virkningsfuldt bidrag til at skabe en bedre verden, hvor målet er, at ingen er nødt til at flygte fra krig, forfølgelse, sult og elendighed.

Vores størrelse taget i betragtning yder Danmark med udviklings- og miljøbistand, monetære indsatser, et stort bidrag til at skabe en verden i bedre balance økonomisk, socialt og miljømæssigt. Derved er vi med til at fjerne mange af årsagerne til voldelige konflikter og nye flygtningestrømme.

Vi er også det EU-land, der i forhold til vores størrelse bidrager mest til den fredsskabende indsats på Balkan, idet vi har 245 fredsbevarende soldater pr. million indbygger. Dermed er Danmark både med til at forebygge og løse kriser og konflikter. Den kolde krigs ophør har i virkeligheden medført et opgør med bipolariteten og dermed et opgør med, at to blokke, henholdsvis Sovjetunionen og USA, i høj grad regulerede verdenspolitiske spørgsmål.

Men jeg må unægtelig sige, at man nærmest får indtrykket af, at vi stadig væk befinder os i den bipolar koldkrigsverden, når man læser bemærkningerne til beslutningsforslaget. Udviklingen i form af NATO's åbning med nye medlemmer, organisationens arbejde med en række nye lande, herunder ikke mindst Rusland, bliver af forslagsstillerne omtalt på følgende måde: »Denne udvikling lægger gift for en generel nedrustning i hele Europa og ses af Rusland som en militær inddæmning af Rusland.« Arbejdet med udfoldelsen af Amsterdamtraktatens Petersberg-opgaver, som er vigtige ikke mindst set i lyset af tragedien i Kosovo, bliver udlagt som en militarisering af EU.

Jeg håber selv, at forslagsstillerne kan se, at det må være på tide at lægge koldkrigsretorikken på hylden og bryde den indre mur ned. Jeg vil gerne understrege, at vi i Socialdemokratiet varmt støtter den aktive danske udenrigspolitiske linje, som regeringen fører, og vi afviser derfor også beslutningsforslaget.

Charlotte Antonsen (V):

Venstre afviser også forslaget fra Enhedslisten.

Som det allerede er blevet sagt, er Danmark meget aktiv i udenrigspolitikken, og der er intet ønskværdigt i den stilling, Norge har indtaget ved at stå uden for EU.

Vi fatter ikke, at det norske folk ikke stemte ja, da de havde chancen for det for nogle år siden, så de kunne komme med i EU. Det er da helt klart, at man som et lille land er nødt til at alliere sig med andre, hvis man vil have indflydelse på udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitikken.

EU's udenrigs- og sikkerhedspolitik er vi fuldt ud medlemmer af. Vi er ikke med i EU's forsvarspolitik – desværre – fordi vi har en dansk undtagelse. Jeg håber, vi snart kommer af med den.

Pia Christmas-Møller (KF):

Forslagsstillerne har den opfattelse, at Danmark alene på verdensscenen kan spille en betydelig rolle. Men det er vores opfattelse, at Danmark kan spille en endnu mere betydelig rolle ved netop at arbejde for en mere sammenhængende og aktiv europæisk udenrigspolitik. Derfor går vi i Det Konservative Folkeparti ind for en styrkelse af EU's udenrigspolitik.

Det er alt for ofte set, at Europa ikke har været sig sin opgave voksen i verdenspolitikken, fordi de store europæiske magter havde forskellige interesser at varetage. De fælles værdier, vi har i EU, går ud på at sikre menneskerettighederne, styrke demokratiet og forbedre mindretalsfolks vilkår, og de varetages ikke særlig stærkt af en ensom spiller, men kun stærkest af en faktor med en europæisk størrelse.

Problemet er snarere: Hvordan får vi EU til at spille bedre og til at være mere slagkraftig? Løsninger af konflikter er ikke kun et militært anliggende, men der kan være behov for militær, sådan som vi har set det i det tidligere Jugoslavien. Og så må EU være i stand til at klare flere opgaver end i dag. I en militær indsats er der behov for, at Danmark går sammen med andre. Alene kan vi ikke klare meget.

Løsningerne kan jo også bygge på diplomatiske aktioner, og her tæller Danmark heller ikke særlig meget, men en fælles diplomatisk EU-indsats vil til gengæld tælle. Løsninger kan fremmes ved sanktioner, men ensidige danske sanktioner skræmmer ikke meget, hvorimod en fælles EU-sanktionspolitik kan virke. Og ende-

lig kan løsningerne hjælpes frem ved økonomisk støtte og bedre markedsbetingelser, og her igen tæller Danmark ikke meget, hvorimod en økonomisk EU-politik vejer til.

Så vejen frem går ikke af mindre, men af mere EU, som Danmark målbevidst skal arbejde for i udenrigs- og sikkerhedspolitiske anliggender. Samtidig skal Danmark naturligvis fremme sine udenrigs- og menneskerettighedspolitiske synspunkter i alle internationale fora, såsom FN, Europarådet, OSCE. De har alle en rolle og hver sin betydelige rolle at spille, og Danmark skal spille offensivt og målrettet på dem for at fremme de bedre vilkår for alle i verden, som vi tilsigter, ligesom vi i vor bistandspolitik skal sørge for at fremme menneskeværdigheden. For et lille land som Danmark er der således i den moderne verden med de mange internationale organisationer flere muligheder end før for at fremme netop vores værdier og vores synspunkter, og vi skal udenrigspolitisk anvende dem alle.

Jann Sjørnsen (KRF):

Det er klart, at vi fra Kristeligt Folkepartis side ikke er imod, at Danmark skal føre en uafhængig udenrigspolitik, sådan som Enhedslisten foreslår det i sit beslutningsforslag, som vi nu behandler. Og vi synes også, det er udmærket, at Danmark fra tid til anden kan påtage sig rollen som mægler i forskellige former for konflikter.

Men vi synes altså ikke, at det er noget, man kan fastlægge som sådan i et beslutningsforslag, sådan som Enhedslisten lægger op til, og som jeg også tror at Dansk Folkeparti i en tidligere debat i øvrigt har gjort sig til talsmand for, nemlig at Danmark skulle påtage sig netop den opgave. Den opstår i forskellige situationer på baggrund af diplomatisk indsats fra dansk side og måske også på baggrund af en indsats, som involverer nogle af de institutioner, som Danmark er medlem af, f.eks. EU.

Så uanset at vi da er enige i, at vi skal føre en uafhængig udenrigspolitik, og at vi også gerne ser, at Danmark påtager sig mægleropgaver forskellige steder, i forskellige konflikter, der, hvor mulighederne byder sig, så synes vi altså, at det ikke er noget, man kan træffe beslutninger om, at sådan skal det være, på den måde som i det forslag, som Enhedslisten har fremsat.

Så på den baggrund vil jeg, på trods af at vi deler nogle intentioner bag forslaget, afvise forslaget.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Peter Skaarup som ordfører:

Peter Skaarup (DF):

Som hr. Jann Sjørnsen ganske rigtigt nævnte, vil der fra Dansk Folkepartis side være sympati for Enhedslistens beslutningsforslag. Det hænger også sammen med, at vi faktisk synes, at Danmark godt i nogle tilfælde kan tage teten, lige så vel som andre lande har gjort det, i forhold til nogle af de udenrigspolitiske spørgsmål, vi har set. Vi har jo netop i denne her tid diskussioner, f.eks. i forhold til Kina, hvor man har været meget langmodig.

Det kan godt være, at man nu er på vej til at indse, at man skal bakke USA op, hvad angår de udtalelser, som USA vil komme med ved Menneskerettighedsdomstolen, men man har altså været langmodig i EU-regi med de her ting, og dér vil det være fuldstændig relevant at diskutere, om man ikke fra dansk side skulle gå hårdere til værks og om nødvendigt gå enegang i forhold til de øvrige EU-lande. Hvem siger, at vores udenrigspolitik for tid og evighed skal være lagt i faste rammer i EU? Det kunne da godt være, at vi på et tidspunkt i lighed med, hvad andre lande gør, vil føre vores helt egen udenrigspolitik, og det skal vi have friheden til at gøre.

Derfor synes vi, at i hvert fald sigtet med Enhedslistens beslutningsforslag er rigtigt. Der kan godt være nogle ting i bemærkningerne, vi måske kan strides lidt om, men sigtet med, at Danmark skal have en selvstændig udenrigspolitik – mere selvstændig end i øjeblikket – synes vi er rigtigt. Og det behøver ikke udelukke, at vi i EU-regi og i andre regier, hvor Danmark er medlem, kan øve indflydelse og vel at mærke have stor indflydelse, som Danmark har og har haft, hvad også hr. Jeppe Kofod var inde på i sin ordførertale.

Lad mig nævne et eksempel på, hvor jeg tror at Danmark måske har haft rigtig, rigtig stor indflydelse. Det var faktisk dengang, da vi gik enegang, nemlig da danskerne stemte nej til Maastrichttraktaten i 1992. Da var det ikke i form af, at vi i EU-regi kæmpede os til noget som helst. Da var det i form af, at Danmark gik enegang og sagde, at vi ikke ville være med i udviklingen hen imod en stadig snævrere union, som det her projekt var. Det medførte faktisk en helt afgørende og vigtig debat, som vi nu kan se nogle resultater af: Unionstoget har ikke kørt så hurtigt – og slet ikke efter 1992 –

som mange unionstilhængere kunne ønske sig. Man indførte forbeholdene i Danmark. Man påvirkede den udvikling, der var rundtomkring i Europa, i en rigtig positiv retning og standsede EU-toget på en måde, som jeg synes var helt fornuftig, og hvor det har vist sig at Danmark har øvet stor indflydelse.

På samme måde, som andre lande har været gode til det, bør vi i Danmark også være gode til at øve indflydelse på udenrigspolitiske spørgsmål.

Et andet eksempel, vi kan nævne, er den danske indflydelse i forhold til anerkendelsen af de baltiske lande. Hvis vi i dag skulle anerkende nye lande, skulle vi så lade EU bestemme over den situation? Nej, det skulle vi vel ikke. Hvis vi stod i samme situation i dag og EU-landene ikke ville være med til det i samlet enhed, ville det da være rigtigt at anerkende de baltiske lande. Forhåbentlig havde vi da gjort det, og forhåbentlig havde vi gjort det alene eller sammen med Island, som vi dengang gjorde til at begynde med. Hvorfor skulle vi binde vores udenrigspolitiske skæbne sammen med EU-landenes, hvis ikke de vil være med til det af forskellige årsager?

Vi har også tidligere nævnt fra talerstolen her i forbindelse med en anden debat Norges rolle i forhold til Mellemøsten, hvor Norge jo på helt afgørende vis har øvet indflydelse på fredsprocessen i det mellemste østen med gode resultater til følge – resultater, vi kan være glade for den dag i dag. Situationen er ikke fuldstændig under kontrol, men den er trods alt, bl.a. ved hjælp af Norges indsats, langt bedre, end den kunne være.

Og dér synes vi, det ville rigtigt, at også den danske regering i hvert fald forbeholder sig retten til en gang imellem at have en selvstændig holdning i forhold til de andre EU-lande, og at man ikke lytter til en mister FUSP, eller hvem det er i EU-systemet, man åbenbart vil rette ind efter.

Så vi synes, at Danmark skal føre en selvstændig udenrigspolitik, og vi er enige i sigtet med Enhedslistens forslag, som vi vil støtte, hvis det kommer til sidste behandling. Vi vil i hvert fald støtte det her i dag under førstebehandling.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Keld Albrechtsen.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne sige tak til de ordførere, der har vist sympati for intentionerne bag forslaget som de sidste ordførere, men jeg må så til gengæld sige, at jeg ikke er i stand til at takke hverken ministeren eller Socialdemokratiets eller Venstres eller De Konservatives ordførere. Men jeg har da forståelse for, at ministeren har haft en lang dag og måske derfor blev en anelse vrissen i tonelejet her i sidste omgang; det er o.k.

Men lad os så tage diskussionen, for diskussionen er jo den, som fru Charlotte Antonsen – tror jeg det var – så glimrende illustrerede ved at tage det norske eksempel ind. Hun mente så ikke, at Norges situation var et eksempel til efterfølgelse, men jeg vil da egentlig godt stille det spørgsmål: Hvad er det, fru Charlotte Antonsen mener der er så dårligt ved den norske situation? Altså når Norge stemte nej til medlemskab af Unionen, så var det jo i allerhøjeste grad, fordi Norge ønskede at bevare en udenrigspolitisk selvstændighed.

Den norske regering har senere indgået en økonomisk aftale med EU, men på det udenrigspolitiske område har man altså ønsket at bevare selvstændigheden, og det har, som bl.a. hr. Skaarup var inde på, gjort det muligt for Norge at spille en mæglende rolle i Mellemøstensagen, som har gjort god gavn ude i verden.

Og derfor synes jeg da ikke, at den norske situation er nogen mistrøstig situation at lande i. Den er da tværtimod i mange henseender mere gunstig end den, vi står i her i det danske Folketing, hvor det mere og mere bliver EU og hr. FUSP, og hvad det nu hedder, som fører den danske udenrigspolitik. Det har jo så også sammenhæng med, at den danske udenrigspolitik derigennem bliver mere og mere militariseret i takt med, at Unionens udenrigs- og sikkerhedspolitik knyttes til opbygningen af et militærapparat, en udrykningsstyrke, en europahær, som skal være det militære redskab til gennemførelse af Unionens udenrigspolitik.

Det, som bekymrer os mest i den forbindelse, er også den euronationalisme, som skabes i kølvandet på det politiske projekt: flag og mønter osv. – alle disse nationalsymboler, som gør, at man forsøger på at skabe en ny nationalidentitet.

Der er somme tider nogle, der beskylder os unionsmodstandere for at være nationalister, men de virkelige nationalister i vores tid er jo også dem, som ønsker at skabe denne eurona-

tionalisme, som ønsker at kunne sende soldater ud i verden under unionsbanneret på fremmede strande, som ønsker at indføre en fælles mønt, altså som på den måde ønsker at skabe en ny stormagt i verden, som ikke alene er en økonomisk kæmpe, men også er en politisk-militær kæmpe.

Og i takt med, at den udvikling fremskyndes, vil jo Danmarks muligheder for ligesom Norge at kunne gå ind internationalt og føre sin egen politik, f.eks. i forhold til Kina, som det har været nævnt, eller i mæglerroller i forbindelse med de konflikter, der kan være i verden, og hvor der er brug for lande som Danmark og Norge og Canada og Sverige, som har kunnet spille en sådan rolle, jo mindskes tilsvarende, fordi Danmark udenrigspolitisk mere og mere knytter sig til og underordner sig en stormagt, som jo nu engang har de stormagtsinteresser og de økonomiske og strategiske interesser i verden, som gør, at en sådan stormagt jo ikke kan fungere som mægler. Det ligger i sagens natur.

Så derfor vil vi opleve, hvis man ikke vil støtte tanker i den retning, som ligger i Enhedslistens forslag, at Danmarks muligheder for at gøre ligesom Norge i de kommende år vil forsvinde. Det vil ikke ske fra den ene dag til den anden, men det vil ske i takt med, at denne fælles udenrigs-, sikkerheds- og militærpolitisk opbygges i EU.

Og derfor er det ikke sådan en studiekreds-diskussion, vi har her. Det er en meget konkret og meget alvorlig debat om, hvilken placering Danmark skal have i det internationale samfund i fremtiden: om vi skal låse os selv fast til en bestemt lille, snæver kreds af lande, som smelter sammen i en politisk union, eller om vi i FN, i OSCE, i Europarådet og i bilaterale sammenhænge i mæglersituationer fortsat skal kunne hæve vores røst, hvad enten det handler om at beskytte menneskerettighederne, som i forhold til Kina, eller det handler om situationer, hvor det gælder om at løse og forebygge internationale konflikter.

Derfor er jeg, selv om jeg har forståelse for ministerens lange arbejdsdag, skuffet over, at nogle af ordførerne har valgt at reagere så mavesurt på det her forslag, som i hvert fald er godt ment.

Hermed sluttede forhandlingen, og beslutningsforslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Udenrigsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 107:

Forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af beskatningen af motorcykler.

Af Kim Behnke (FRI) m.fl.
(Fremsat 29/2 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Ole Stavad):

Der er ikke sket så meget nyt, når det gælder registreringsafgiften på motorcykler, siden et lignende forslag sidst var til behandling i Folketinget.

I bemærkningerne til beslutningsforslaget hedder det, at forslaget fremsættes, fordi motorcykler på trods af en lang række fordele beskattes alt for højt. Og dér vil jeg godt spørge: Hvilke fordele? For jeg synes i hvert fald ikke, det kan kaldes en fordel, at risikoen for at blive dræbt eller komme alvorligt til skade er 30-40 gange højere for folk, der kører på motorcykler, end den er for bilister. En helt ny norsk undersøgelse viser, at de marginale eksterne omkostninger pr. personkilometer er ca. 5 gange så høje for motorcykler som for almindelige personbiler. Forskellen skyldes især ulykker og støj.

Dernæst siger forslagsstillerne, at registreringsafgiften på motorcykler er højere end på biler. Det mener jeg er misvisende. Motorcykler er ikke generelt hårdere beskattede end biler. Afgiftsberegningen er blot mere progressiv. Almindelige, billigere motorcykler er lavere beskattet end almindelige, billigere biler. Faktisk havde næsten 47 pct. af de motorcykler, der kom på gaden i 1999, skullet betale mere i registreringsafgift, hvis afgiftsberegningen var

foretaget som for almindelige personbiler uden airbags. Kun de større og mere bekostelige touring- og sportsmotorcykler med samme pris før afgift som almindelige personbiler er hårdere beskattede end almindelige personbiler. Men sportsvogne er jo altså også hårdere beskattede end almindelige personbiler.

Motorcykler forurener også mere end biler, fordi de normalt ikke er påmonteret katalysator. Europa-Kommissionen vil, efter hvad jeg har fået oplyst, snart barsle med et forslag, der fra 2006 vil kræve en rigtig, altså en 3-vejs, katalysator på de større, 4-takts motorcykler. Jeg vil bl.a. i lyset heraf være indstillet på at drøfte, om vi kan fremskynde en sådan udvikling til gavn for miljøet.

Her og nu må jeg dog på regeringens vegne afvise forslaget. Vi kan ikke gå ind for, at vi gennem lempelige afgifter skal understøtte salget af specielt flere store motorcykler.

Hugo Sørensen (S):

Lad mig starte med at gøre det klart, at Socialdemokratiet ikke støtter forslaget om nedsættelse af beskatningen af motorcykler.

Vi finder, som også skatteministeren har gjort rede for, at afgiftsforskellen på biler og motorcykler er mere i overensstemmelse med hinanden, end forslagsstillerne giver udtryk for i bemærkningerne til forslaget.

Vi finder derfor ikke, at der er baggrund for en lempelse af de nuværende afgifter. Vi finder heller ikke, at de af forslagsstillerne påståede sundheds- og miljøhensyn giver nogen klar begrundelse for at lempe afgifterne, og da lempelserne af afgifterne alt i alt vil blive øget særlig på motorcyklerne, ser Socialdemokratiet altså ingen grund til at bakke forslaget op.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Jeg har tre spørgsmål til hr. Hugo Sørensen.

Hr. Hugo Sørensen siger, at motorcykler ikke bliver beskattet hårdere end biler. Må jeg spørge hr. Hugo Sørensen, om ikke det er korrekt, at hvis man køber en bil til erhvervsæssig kørsel og får den gulpladeregistreret, er der en markant lavere afgift. Men den mulighed findes jo ikke, hvis man vil bruge en motorcykel til erhvervsæssig kørsel. Altså er en motorcykel til erhvervsæssig kørsel langt hårdere beskattet end en bil til erhvervsæssig kørsel.

Det andet er spørgsmålet om det forøgede salg. Hvis nu det øgede salg af motorcykler rent